

[Kai Moltke.]

forhandlinger om, hvorvidt dette forældede forsvarsforlig ikke skulle sættes på dagsordenen og forhandles ikke alene mellem partierne, men også her i tinget, for at man kunne nå frem til en tilstand af sund fornuft.

Victor Gram: Jeg beklager, at jeg kom til at bruge den militære terminologi, da jeg henvendte mig til forsvarsministeren — jeg regnede med, at han allerede havde vænnet sig til den — nemlig da jeg talte om ordrer. Se, vi kunne også anvende et andet sprog og sige, at man — sådan har forsvarsministeren sikkert gjort det — har indkaldt forsvarsstyrelsen og talt pænt til den — som vi andre også har gjort — og sagt, at det bliver desværre nødvendigt for os at spare så og så mange millioner kroner, og hvorledes vil de herrer fordele en besparelse af dette omfang? Det må være den form, der er anvendt, eftersom der i den skrivelse, jeg har citeret tidligere, fra forsvarsstyrelsen af 26. februar 1968 står, at man — altså forsvarsstyrelsen — erkender, at det er nødvendigt at spare på de under forsvarsministeriet hørende budgetter, og har taget den besluttede — jeg understreger: den besluttede — spareplan til efterretning. Det er regeringen, der har foretaget beslutningen, og det er denne beslutning, der er forelagt forsvarsstyrelsen, og forsvarsstyrelsen har naturligvis ikke haft anden mulighed end at acceptere denne beslutning som udgangspunkt og derefter stille forslag inden for det beløb, der har været tale om.

Det, jeg ironiserede en lille smule over i denne forbindelse, var, at flere af talerne her i dag ligesom bestandig skulle fremhæve forsvarsstyrelsens udtalelser som noget i retning af: her kan I se, forsvarsstyrelsen er helt enig med regeringen i, at det kan udmærket lade sig gøre at spare i et omfang som dette. Jeg tror nok, at man må erkende, at her har man, skal vi sige svaret pænt, accepteret en henstilling, som ingen, i hvert fald ikke militære, kunne være i tvivl om var en ordre.

Hr. Kjær Rasmussen spurgte, om besparelserne på forsvarsbudgettet, således som de er stillet op, ikke kunne give os anledning til at tage det endelige skridt at opsigte forsvarsforliget. Det, jeg har givet udtryk for i denne forbindelse — og det er den opfattelse, jeg

stadig væk har — er, at den handling, regeringen har foretaget, og de former, hvorunder regeringen har foretaget denne handling, må påvirke den forpligtelse, jeg personlig hidtil har følt over for forsvarsforliget.

J. O. Krag: Forsvarsministeren mente, at jeg havde bebrejdet ham de budgettal, han har lagt frem for 1969-70 og 1970-71; det må da vist være en misforståelse. Jeg har vist egentlig ikke bebrejdet forsvarsministeren noget. Nej, jeg konstaterede, hvilke stigninger de indeholdt. For at det ikke skal misforstås, skal jeg da gentage denne konstatering. Jeg konstaterer, at den 1. april 1969 så er spareåret forbi, og så sker der en stigning i forsvarsbudgettet fra 2.185 mill. kr. til 2.417 mill. kr., altså med 232 mill. kr. Det, jeg i den forbindelse gav udtryk for undren over, er, at dette uden videre var accepteret af de radikale som værende i overensstemmelse med deres politik. Og jeg konstaterer endvidere, at i det næstfølgende finansår, 1970-71, er tallet steget til 2.460 mill. kr., altså i forhold til det førstkommande finansår en stigning på 275 mill. kr.

Hertil kommer så alt det mystiske med de to eskadriller, som jeg ikke synes vi har fået helt klargjort i dag, men dér må vi jo se, hvordan det kommer til at forløbe. Men jeg opfatter det sådan, at der nok kommer noget oven i, når eskadrillerne skal betales. Det har det radikale venstre altså uden videre accepteret.

Så siger hr. Bilgrav-Nielsen, at det er jo helt rimeligt, for det var kun ét år, der skulle spares på forsvaret. Jeg lagde mærke til, at da hr. Bilgrav-Nielsen skulle forsvare den radikale politik, begyndte han med at sige: det, vi lovede. Man så greb han sig i det og ændrede det til: det, vi sagde. Og jeg forstår godt den lille nuance. Det skulle altså have været, at blot der kunne spares i det førstkommande finansår, var man godt tilfreds; og selv om man har været oppe på 200 mill. kr., så var man dér godt tilfreds med de 125 mill. kr., til trods for at kun en del af dem er reelle besparelser. Det var det, man havde sagt. Mon virkelig, mon virkelig? Har en eneste radikal taler mon i denne valgkamp forklaret, at besparelserne var begrænsede til finansåret 1968-69, men så snart vi passerede 1. april 1969, så gjaldt